

Hồi 47

Hắc Y Giáo Chủ Miêu Sơn Nổi Biển

Nhân lúc Lạc Dương nhìn theo Phụng Anh không đề phòng Thiên Đức liền múa kiếm xông lại đâm vào ngực chàng. Tới khi Lạc Dương hay biết thì kiếm sắp đụng tới người rồi, chàng vội ngã ngựa người nằm lăn ra đất.

Thiên Đức thấy thế kiếm đó của mình đâm hụt. Lạc Dương lại bắn người lên giờ hai ngón tay ra điểm vào yếu huyệt của y, thế võ của chàng nhanh nhẹn và kỳ ảo khôn tả. Vì nề mặt Phụng Anh không muốn ra tay ác độc nên chàng không nhấn sức.

Thiên Đức không sao tránh né được, vì y có ngờ đâu Lạc Dương phản công nhanh như vậy, ngực y đã bỏ trống, dù y có miễn cưỡng chống đỡ được cũng cảm thấy ngón tay đối phương sắc như dao đâm vào ngực mình đau khôn tả. Y chỉ kêu hự một tiếng lùi lại phía sau năm bước, mặt biển sắc và tỏ vẻ oán độc vô cùng.

Lạc Dương thấy vậy thở dài một tiếng và nói:

- Hà tất Cao huynh trở mặt như thế, nếu huynh hợp tác với đệ thì cả hai đều có lợi, chứ đối địch với phái Đại Lượng sức của một mình Cao huynh làm không nổi đâu.

Thiên Đức sát khí đằng đằng nhìn thẳng vào Lạc Dương, rồi bỗng giơ thanh kiếm lên rồi bỗng giậm chân một cái xông lại tấn công luôn.

Lạc Dương liền lớn tiếng kêu gọi:

- Cao... Cao huynh...

Chàng nói tới đó đã đi mất dạng, dù Thiên Đức có nghe thấy cũng không bao giờ chịu thay lòng đổi dạ cả?

Lạc Dương thấy vậy rầu rĩ vô cùng, rồi nghĩ lại chuyện xưa và chuyện tương lai, chàng thấy trên giang hồ tai kiếp trùng trùng không biết đến bao giờ mới hết, những người hung ác bao giờ mới bớt nóng nảy như vậy? Chàng cảm xúc vô cùng, đầu óc bối rối không yên chút nào.

Trong lǎng mộ, chàng nhìn thấy những bia đố, tượng gãy cây cỏ um tùm lại càng nghĩ đến chuyện xưa mà càng rầu rĩ thêm. Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy bên tai có tiếng cười lạnh lạnh, vội quay đầu lại nhìn, thì ra là Phụng Anh. Nàng đang nhìn chàng nhếch mép vẻ mặt rất đáng yêu. Đồng thời, chàng còn thấy Chu Luân đứng cách mình hơn trượng, chàng cả mừng vội chạy lại nắm hay tay Chu Luân hỏi thăm.

Chu Luân thấy vậy cảm động vô cùng, Phụng Anh liền lên tiếng nói:

- Tiệp thiệp đã thả Thiệu sơn chủ và các người của phái Lư Sơn rồi, trước khi đi mọi người có nhờ tiệp thiệp hỏi thăm lang quân đấy.

Lạc Dương lại hỏi:

- Họ đi đâu thế?

Phụng Anh lắc đầu đáp:

- Điều này tiệp thiệp không biết.

Nói xong, nàng sực nghĩ ra một việc gì, vội hỏi chàng tiếp:

- Gia huynh đi đâu thế?

Lạc Dương thở dài một tiếng, rồi nói:

- Lệnh huynh ương ngạnh lắm, anh ta giận dữ bỏ đi rồi, tha hồ khuyên bảo thế nào anh ấy cũng không chịu sửa đổi tính nết.

Phụng Anh rầu rĩ hỏi tiếp:

- Phen này gia huynh đi lại không biết gây nên bao nhiêu tai họa?

Lạc Dương cũng rầu rĩ theo nhưng không nói với nàng gì hết. Phụng Anh liền giậm chân một cái, nũng nịu và hờn giận nói tiếp:

- Dù sao đại ca cũng phải nghĩ cách để cứu vãn chứ!

Lạc Dương mặt đỏ bừng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Bây giờ đành chỉ có nhờ đến tai mắt của đệ tử Cái Bang thôi.

Nói xong, chàng rú lên một tiếng thật dài rồi bỗng cao bỗng thấp, tiếng rú của chàng cao vút vọng đi thật xa.

Một lát sau đã có hai ông già đi tới cung kính vái chào chàng.

Lạc Dương khẽ dặn hai người ăn mỳ ấy vài câu. Hai người nọ lại cung kính vái chào một cái mới quay mình đi luôn.

Lạc Dương rĩ tai Chu Luân khẽ nói vài câu, nhưng chàng biết đàn bà rất hẹp lượng, nếu Tố Lan biết mình đã lấy Phụng Anh rồi thế nào cũng nổi ghen rồi hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được nên chàng bảo Chu Luân đi Lưu Toàn Cốc nói rõ nguyên nhân cho Tố Lan hay để nàng ta khỏi hiểu nhầm mà nổi ghen, tất nhiên không riêng gì việc đó, vì bây giờ sự thế đã thay đổi như vậy, kế hoạch của chàng đã định với Trần Bách Thành cũng phải thay đổi nốt nên chàng cũng nhờ Chu Luân nói cho Bách Thành rõ nữa. Nghe xong, Chu Luân mỉm cười đáp:

- Vàng, ngu huynh đi ngay nhưng còn hiền đệ với đệ muội thì bao giờ mới đi?

Phụng Anh nghe thấy Chu Luân gọi mình là đệ muội thì hổ thẹn vô cùng, đưa mắt lờm Lạc Dương một cái rồi cúi đầu xuống không dám ngẩng mặt lên nữa.

Lạc Dương cũng hổ thẹn vội đáp:

- Khúc Tĩnh Bình nham hiểm độc ác lắm, nếu để cho y bày thành công A Tu La Trận thì cao thủ của võ lâm khó mà thoát chết, bây giờ y chỉ còn thiếu hai môn độc dược khó kiếm nhất là Kim Tiền Đào Hoa Độc Chướng với Ngũ Sắc Tầm Trùng, nên tiểu đệ định đi Miêu Cương một phen, yêu cầu Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy lão tiên bối tặng cho thuốc giải trùng và đi cầu Mâu Sơn Nhị Độc xin thuốc giải Kim Tiền Đào Hoa Độc Chướng.

Chu Luân gật đầu nói tiếp:

- Nếu vậy hiền đệ đi ngay để sớm trở về.

Nói xong, y chấp tay chào Phụng Anh:

- Đệ muội cũng thận trọng giữ gìn sức khỏe nhé!

Y vừa nói dứt đã quay người luôn.

Phụng Anh tỏ vẻ hờn giận và nũng nịu hỏi Lạc Dương rằng:

- Vừa rồi hai người rĩ tai nói thì thầm với nhau chuyện gì thế?

Lạc Dương cười khi một tiếng ra vẻ huyền bí mà đáp rằng:

- Pháp thuật không thể truyền sang sáu tai được, nghĩa là chỉ có hai người biết với nhau thôi, còn hiền muội muốn biết rõ hãy nán lòng đợi chờ ít lâu đã.

Phụng Anh không làm gì được đành phải cùng Lạc Dương rời khỏi lăng Văn Võ.

oOo

Sơn mạch của Miêu Lãnh kéo dài từ phía bắc Quý Châu tới phía nam, cửa tỉnh ấy bao quát cả Lô Sơn, Kim Đỉnh Sơn, Vân Vụ Sơn và Quảng Mậu Sơn, dài và rộng đến mấy nghìn dặm vuông.

Hắc Y Huyền Nữ ẩn cư trên đỉnh núi Vân Vụ, nơi đó cây cối um tùm, ít khi được trông thấy ánh nắng của mặt trời nên quanh năm phủ đầy sương, rắn rết, ác thú sinh

Trưởng cũng nhiều khôn tả, vì vậy rất ít người dám lui tới.

Lạc Dương với Phụng Anh đi tới núi Vân Vụ nhờ có võ công tuyệt học không sợ độc trùng và dã thú, rồi hai người cứ thẳng thẳng mà đi vào trong rừng sâu, vì không biết chỗ ở của Hắc Y Huyền Nữ nên hai người cứ đi lung tung.

Phụng Anh thấy vậy hờn giận nói:

- Đại ca đi như thế này thì biết năm nào tháng nào mới tới đích được?

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Trên thế gian này không có việc gì khó khăn hết, quý hồ chúng ta kiên tâm là được rồi, dù sao cũng sẽ đi tới nơi.

Nói xong, chàng chỉ ngọn núi cao chọc trời mà nói tiếp:

- Tôi nghĩ Hân Lão tiên bối ở trên ngọn núi kia.

Chàng vừa nói dứt, trong rừng rậm đã có tiếng cười nhạt và có giọng người nói rằng:

- Hai người mau rời khỏi núi Vân Vụ ngay, bằng không sẽ bị tai họa ngay.

Lạc Dương ngạc nhiên vội quay đầu về phía tiếng nói và đáp lại rằng:

- Tại hạ muốn yết kiến Hân Lão tiên bối, xin ngài hãy hiện thân ra để tại hạ tiếp chuyện!

Người núp ở trong rừng cười nhạt nói tiếp:

- Bà ta đã thề không tiếp khách lạ, bất cứ ai tới đây cũng sẽ chết!

Lạc Dương lớn tiếng cười và đáp:

- Phiền ngài thông báo hộ một tiếng, không chừng Hân Lão tiên bối sẽ phá lệ mà tiếp tại hạ cũng nên.

Ngờ đâu người nọ nổi giận quát lớn:

- Đừng có lời thôi, nếu còn nói lời thôi thì đừng có trách mỗ vô tình hạ độc thủ!

Lạc Dương rí tai Phụng Anh khẽ nói:

- Hiền muội hãy nín hơi thở đi, có lẽ không sao tránh được một trận đấu, đối phương là một cao thủ của nhóm Bách Trùng, bằng không vô hình chung bị họ đầu độc lên cũng không hay đâu!

Phụng Anh nghe nói gật đầu mỉm cười không nói năng gì hết. Dặn bảo vợ xong, Lạc Dương lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu ngài không hiện thân ra nói chuyện thì đừng có trách tại hạ sát thủ trước.

Nói xong chàng ngấm ngấm vận bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công vào gan bàn tay mà đẩy về phía có tiếng nói.

Di Lạc Thần Công oai lực tuyệt luân, chưởng lực đẩy ra như bài sơn đảo hải và tới đâu là cây đổ lá bay, tiếng kêu ùm ùm tựa như bão lớn và trời long đất lở.

Chỉ nghe thấy có một tiếng quát lớn liền có một luồng sức mạnh từ trong rừng đưa ra chống đỡ chưởng lực của chàng.

Lạc Dương cảm thấy cánh tay phải của mình bị rung động rất mạnh, giật mình kinh hãi vội ngừng bước ngay, tiếp theo đó chàng thấy một bóng người nháy tung lên lượn một vòng rồi hạ chân trước mặt chàng. Người đó là một thiếu niên tuổi trạc hai mươi lăm, mặc quần áo đen, da cũng đen nốt.

Hai mắt của y tia ra hai luồng ánh sáng dữ tợn.

Lạc Dương vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ tưởng môn hạ của Âm Sơn thiện về với trò thả trùng độc thôi, không ngờ võ công cũng trác tuyệt, tại hạ lấy làm kính phục.

Thiếu niên nọ mới nguôi cơn giận, lạnh lùng đáp:

- Âm Sơn môn hạ không nói thì thôi, hễ nói thì phải làm được, xin khuyên hai vị nên rời khỏi nơi đây thì hơn! Bằng không lát nữa các đồng môn của tại hạ tới đây không người nào được dễ tính như tại hạ đâu! Ngài đừng có thị võ công cao cường, dù có cao hơn thế nào đi nữa cũng chưa chắc đã được thoát chết đâu!

- Cảm ơn huynh đài đã có thịnh tình như vậy, nhưng quả thật tại hạ có việc tối cần, phải yết kiến Hân lão tiên bối mới được.

Chàng vừa nói dứt đã có mười mấy cái bóng người ở tám mặt bốn phương lướt tới.

Những người đó đều là môn hạ của Âm Sơn, có nam có nữ, tất cả mười ba người.

Ba thiếu nữ tuổi đều đôi mươi, da trắng trẻo, mặt rất đẹp, nhất là đôi mắt lẳng lơ khôn tả.

Chỉ trông thấy thái độ của ba nàng ai cũng biết những nàng ấy đã chú ý đến vẻ mặt anh tuấn của Lạc Dương rồi.

Phụng Anh thấy ba thiếu nữ đưa mắt tống tình luôn luôn, liền chửi thầm: "Đồ vô sỉ"

Rồi nàng nổi sát khí, ngấm ngấm bảo Lạc Dương rằng:

- Chúng ta ra tay tấn công trước chứ đừng để cho chúng đánh lên mình hay thả trùng độc ra trước.

Lúc ấy thiếu niên đang nói chuyện với Lạc Dương lại cười nhạt nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ không còn cách gì giúp ngài nữa!

Lạc Dương ngấm ngấm suy tính, quả thấy tình thế rất hiểm nghèo và bất lợi, nếu không ra tay trước thì thế nào cũng bị thiệt thòi, nhưng ra tay trước chàng lại sợ làm mất lòng đối phương, sau chàng bỗng nghĩ ra được một kế, nói với thiếu niên nọ rằng:

- Quả thật tại hạ không hiểu chúng ta là người đồng môn với nhau mà tàn sát lẫn nhau như vậy, tiếng đồn ra bên ngoài thì thực xấu hổ vô cùng.

Phụng Anh nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng. Các môn hạ của phái Âm Sơn cũng thế?

Thiếu niên nọ càng thắc mắc thêm, đưa mắt nhìn Lạc Dương một hồi rồi đáp:

- Ngài định tâm lừa dối anh em tại hạ lại càng không thể dung thứ được!

Lạc Dương kiêu ngạo trả lời:

- Năm xưa tại hạ được làm môn hạ của Hân lão tiền bối, chưa được dạy dỗ thì Hân lão tiền bối lại giới thiệu tại hạ bá kiến gia sư.

Thiếu niên nọ có vẻ không tin, liền hỏi:

- Lệnh sư là ai? Tại sao không thấy gia sư nhắc nhở đến chuyện này?

- Sư môn của tại hạ là ai? Xin thứ lỗi không thể thừa cùng được nhưng sao các hạ không chịu thừa cùng Hân lão tiền bối, may ra tiền bối nhớ đến chuyện xưa mà cho tại hạ bá kiến cũng chưa chừng.

Thiếu niên nọ còn do dự thì bỗng có một tiếng quát lớn:

- Lão bát, đừng có nghe lời của tên tiểu cầu ấy, rõ ràng y có mưu mô gì đây, chi bằng diệt trừ y cho tuyệt hậu hoạn!

Lạc Dương quay mặt lại nhìn đại hán trung niên vẻ mặt âm thầm vừa lớn tiếng nói xong, rồi chàng từ từ đi đến gần y và trầm giọng hỏi:

- Tại hạ có mưu mô gì, sao ngài lại biết?

Đại hán ấy tức giận vô cùng, giờ chuông ra tấn công luôn, liền có ba cái bóng chuông nhằm ba nơi yếu huyệt của Lạc Dương tấn công tới.

Thế thức của y thật là huyền ảo khôn lường. Lạc Dương khẽ cười một tiếng vội xoay người một cái, mọi người đã nghe thấy đại hán nọ kinh hãi la lớn.

Thì ra Lạc Dương đã chộp được cổ tay của y chỉ thấy y mặt nhợt nhạt, mồ hôi toát ra như mưa, người run lẩy bẩy hình như đau đớn không sao chịu nổi vậy.

Các môn hạ Âm Sơn thấy vậy kinh hoảng vô cùng!

Phụng Anh không ngờ Lạc Dương lại có võ học huyền ảo đến như thế, nàng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Lạc Dương vẫn nắm tay đối phương và quay mặt lại nói với thiếu niên nọ:

- Quả thật tại hạ bất đắc dĩ mới phải ra tay như vậy, phiền huynh vào thông báo hộ còn Hân lão tiên bối có cho yết kiến hay không đó là quyền của bà ta!

Thiếu niên nọ cười nhạt đáp:

- Tam sư huynh của mỗ vì sơ suất coi thường ngài nên mới bị kiềm chế như vậy, chứ sự thật thì ngài chưa chắc đã thắng được tam sư huynh của mỗ.

Ngừng lại giây lát, y lại nói tiếp:

- Nếu ngài không chịu nói rõ lai lịch và sư môn của ngài thì tại hạ làm sao thông báo được.

Lạc Dương không trả lời câu hỏi đó mà lại hỏi lại chàng nọ rằng:

- Vừa rồi huynh đài có trông thấy thủ pháp của tại hạ kiềm chế lệnh sư huynh không?

Thiếu niên thấy chàng hỏi như thế, vẻ mặt giận dữ:

- Có phải ngài tự thị võ nghệ của ngài cao cường không?

- Xin huynh đài chớ có hiểu lầm, lệnh sư thấy thủ pháp của tại hạ sẽ nhớ ra tại hạ là ai liền.

Nói xong chàng bông buông tay ra.

Đại hán trung niên lão đảo lui về sau ba bước mới đứng vững, y liền nổi giận định thả trùng độc nhưng y cảm thấy tay chân uể oải, khí huyết trong người đảo ngược, đầu óc choáng váng, hãi sợ vô cùng, vẻ mặt biến sắc ngay.

Lạc Dương lạnh lùng nói tiếp:

- Bạn đừng có nghĩ đến chuyện gỡ thủ đoạn ác độc ra thì không việc gì cả, bằng không, bạn chỉ mang cái khổ vào thân mà thôi. Bạn phải biết kẻ đã tới ắt không sợ mà đã sợ thì không khi nào dám tới!

Chàng đã ám thị cho bọn người kia biết là chàng không sợ gì trùng độc hết nên môn hạ của Âm Sơn lại càng sợ hãi thêm.

Thiếu niên nọ mặt biến sắc rồi giơ tay lên vẫy một cái, các người đồng môn vội theo y đi luôn.

Phụng Anh liền hỏi:

- Có thật đại ca không sợ trùng độc không?

Lạc Dương khẽ đáp:

- Không chiến mà khuất phục được kẻ địch mới là thượng sách, hiền muội không nên hỏi han làm gì nữa, môn hạ của chúng chưa đi xa đâu, nếu chúng biết được sự thật thì chúng càng nghi ngờ thêm nữa, để lát nữa yết kiến Hắc Y Huyền Nữ rồi, ngu huynh sẽ nói cho hiền muội nghe.

Hai người liền khoanh tay đứng nhìn cảnh sắc của Miêu Lãnh, một lát sau, trong bụi cây bỗng có tiếng cười rất quái dị vọng ra, tiếp theo đó có một thiếu phụ tóc bạc hiện ra.

Vì đầu tóc bạc phơ nên trông tuổi bà ta chừng ngoài sáu mươi, nhưng mặt của bà ta lại đẹp khôn tả, không khác gì một thiếu phụ chỉ ngoài ba mươi tuổi mà thôi.

Thiếu phụ tóc bạc ấy không cần nói rõ ai cũng biết bà ta là Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy rồi.

Hân Huyền Vy ngắm nhìn Lạc Dương và Phụng Anh không chớp mắt, rồi lạnh lùng hỏi:

- Người là môn hạ của ai? Lão thân đã chán nản việc giang hồ và đã quyết định không rời khỏi núi này nửa bước và cũng không tiếp một người nào hết, tại sao người lại cứ nhất định đòi gặp lão thân.

Vừa trông thấy Hân Huyền Vy, Lạc Dương đã quỳ xuống vái lạy và hỏi:

- Lão tiên bối đã quên Dương nhi, thằng nhỏ ở trong miếu Nga Anh năm xưa rồi ư?

Huyền Vy nghe nói ngẩn người ra giầy lát rồi mặt tỏ vẻ hớn hở, vội đỡ Lạc Dương dậy với giọng nhu mì đáp:

- Có thật là con đấy không? Hãy đứng dậy cho già xem mặt nào!

Nói xong bà ta hai tay vuốt đầu tóc Lạc Dương, ngắm nhìn chàng một hồi rồi thở nhẹ một tiếng nói tiếp:

- Con đã lớn như vậy rồi, gân cốt của con đẹp không kém gì lệnh sư, hà... năm xưa bà già mù đã không biết gì nên mới rẻ rúng con như thế!

Nói tới đó bà ta đưa mắt nhìn Phụng Anh và hỏi:

- Cô nương đi cùng với con kia là ai thế?

Lạc Dương mặt đỏ bừng cúi đầu ngập ngừng đáp:

- Là... vợ của... Dương nhi đấy...

Nói tới đó, chàng bẽn lễn gọi Phụng Anh:

- Phụng muội, mau lại đây bái kiến Hân lão tiên bối đi!

Phụng Anh cũng hổ thẹn vô cùng, bẽn lễn quỳ xuống vái lạy và chào:

- Lão tiên bối!

Huyền Vy vội đỡ nàng dậy rồi nói:

- Già này không giám! Hai con quả thật là xứng đôi vừa lứa.

Nói tới đó bà ta lại mỉm cười nói với Lạc Dương:

- Tướng của con cũng như lệnh sư đều có tướng đa thê nhưng con nên biết hạnh phúc đa thê đó khó hưởng lắm đấy nhé!

Lạc Dương càng hổ thẹn thêm, cúi đầu xuống, chú không dám nhìn lên nữa, Huyền Vy thấy vậy lại nói tiếp:

- Con hãy theo già về núi trước rồi chúng ta sẽ chuyện trò sau!

Rồi đó bà ta hai tay dắt hai người đi thẳng lên trên đỉnh núi cao chọc trời.

Chỗ ở của Huyền Vy là một cái hang động nhưng bố trí toàn bằng châu báu nên rất phú lệ đàng hoàng.

Ba người vừa tới trong động, ngồi xuống xong. Huyền Vy đã lên tiếng nói trước:

- Cách đây không lâu, lệnh sư có đi ngang qua đây vào thăm già, lệnh sư đã chán nản sự đòi, sau nghe thấy người yêu hãy còn sống nên ông ta lại hăng hái vô cùng và có nhờ già hãy gặp con thì trông nom hộ, nhưng vì già cũng chán nản việc giang hồ nên tuy nhận lời lệnh sư mà không sao làm tròn được, hơn nữa chưa chắc đã là gặp con, không ngờ hôm nay bỗng nhiên con lại đích thân đến đây. Chẳng hay con tới đây kiếm già có việc gì thế?

Lạc Dương kể qua loa đầu đuôi của mình cho bà ta hay rồi yêu cầu bà ta tặng cho thuốc giải Ngũ Sắc Trùng Tâm.

Huyền Vy thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tỉnh Bình cũng là bạn cũ của già năm xưa, không ngờ đến giờ y vẫn còn chưa quên danh lợi, thật là đáng tiếc, muốn nuôi sống Ngũ Sắc Trùng Tâm Trùng phải dùng máu người nuôi liền ba năm nó mới trưởng thành nên nọc độc của nó độc vô cùng, già này tuy là người có tiếng sử dụng các thứ trùng độc mà cũng không nhẫn tâm dùng đến nó.

Nói xong bà ta liền đứng dậy đi vào bên trong lấy một cái hồ lô ra. Bà ta vừa vỗ tay vào cái hồ lô ấy vừa nói:

- Trong này có tất cả ba trăm sáu mươi thứ thuốc giải. Trùng độc gì cũng có thể giải được hết, chỉ ngậm một viên là nọc độc không sao xâm nhập vào người mình được! Theo ý già thì con khỏi phải đi Mâu Sơn nữa, vì thuốc này cũng có thể giải được Kim Tiền Đào Hoa Độc Chướng.

Lạc Dương cảm ơn luôn mồm, đang định cáo lui.

Hắc Y Huyền Nữ liền giữ chàng ở lại, chàng nể quá đành phải ở lại đó một ngày.

Huyền Vy thao thao bất tuyệt kể lại chuyện xưa, than thở hoài. Sau đó bà ta còn chỉ điểm cho Lạc Dương cách đối phó với Khúc Tỉnh Bình nữa, bà ta rất ưa thích Phụng Anh, nhờ vậy mà nàng được thụ ích khá nhiều.

Nàng còn được bà ta chỉ điểm cho hai pho tuyệt học.

oOo

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Dương với Phụng Anh lên đường.

Hai người đi nhanh như bay, lúc chiều tối đã tới thị trấn Thanh Thủy, biên giới của hai tỉnh Tứ Xuyên và Quý Châu. Lúc ấy mặt trời vừa lặn, các nóc nhà đều có khói bốc lên, cảnh

sắc trông đẹp như tranh, hai người vào trọ trong một tiểu khách sạn, phổ ký cầm đèn đưa hai người vào trong một căn phòng sạch sẽ, com nước xong, vì suốt ngày đi đường mệt nhọc nên hai người liền tắt đèn đi ngủ.

Lạc Dương còn mơ màng bỗng nghe thấy phòng bên có tiếng chân người rộn rịp và tiếng người ồn ào, chàng nghe thấy một giọng khàn khàn nói:

- Ngày mai, giờ này chúng ta đã tới núi Vân Vụ rồi.

Người thứ hai liền đỡ lời:

- Không biết Sơn chủ có tới đúng giờ không? Huyền Vy là một người có thủ đoạn rất ác độc, chưa chắc mụ ta đã chịu nghe lời một cách dễ dàng như thế đâu!

Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng vì nghe giọng nói của hai người đó rất quen thuộc, chàng ngỡ những người đó là tay chân của phái Đại Lượng nên bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ Tĩnh Bình định đến gây sự với Huyền Vy chăng?

Chàng lại nghe thấy người có giọng khàn khàn nói tiếp:

- Sơn chủ xưa nay hành sự vẫn huyền bí lắm, có ai biết được ông ta làm việc gì, nhưng tôi chắc lần này thế nào Sơn chủ cũng tiền lễ hậu binh, thế nào cũng lên mời Hân Huyền Vy ra giúp sức, nếu y cự tuyệt thì lúc ấy mới ra tay giết mụ ta.

Lạc Dương cả kinh, chàng bỗng thấy một bàn tay mềm mại của Phụng Anh đẩy vào người mình một cái và khẽ nói:

- Đại ca nghe thấy chưa?

Lạc Dương vừa cười vừa ri tai nàng đáp:

- Nghe thấy rồi!

Phụng Anh lại nói tiếp:

- Chúng ta lại phải trở về Miêu Lãnh một cái, chả lẽ chúng ta biết rõ chuyện mà không báo cho bà ta hay hay sao? Nhỡ bà ta bị chúng ám hại có phải là chúng ta ân hận suốt đời không?

Lạc Dương không trả lời, một lát sau mới đáp:

- Trời đã lấy mất hồn phách của Khúc Tĩnh Bình cho nên y vẫn cứ hung ác hoài mà không thay đổi chút nào, nếu ngu huynh không giết chết y thì có lẽ võ lâm không bao giờ được yên tĩnh, ngu huynh đã nghĩ ra được một cách đối phó y rồi, dù không giết được y

nhưng ít nhất cũng tiêu diệt được bộ hạ của y khiến thể lực của y yếu ớt hẳn không sao hành hung được nữa.

Nói xong chàng liền dậy luôn, Phụng Anh cũng dậy theo. Lạc Dương vội đi tới trước cửa ở phòng bên, giơ tay lên phất một cái đèn trong phòng tắt ngay tối đen như mực, các tay cao thủ của phái Đại Lượng biết ngay ngoài phòng có người, vội nhảy ra xem là ai, người đi trước chân chưa chạm xuống đất đã kêu hự một tiếng và ngã lăn ra chết tốt.

Các người khác lần lượt nhảy ra theo thấy người trước bị đánh lén chết như vậy đều cả kinh đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không trông thấy hình bóng một người nào hết, chỉ cảm thấy bên ngoài có một tiềm lực vô hình và êm dịu lấn át tới mà thôi.

Những môn hạ của phái Đại Lượng đều là những cao thủ nội ngoại công đều cao cường hết, chúng biết thế nào cũng có điều gì đó khác lạ nên vội vận khí bảo vệ thân thể, nhưng luồng khí vô hình đó càng lấn át tới càng mạnh, chúng cảm thấy như một khoảng núi đè lên trước ngực vậy, khiến khí huyết rạo rục và rất khó thở, chúng đã hết hi vọng thoát thân, nếu vừa rồi chúng kịp thời đào tẩu thì may ra còn được sống sót.

Thì ra Lạc Dương đã giở hai thế Âm Dịch Dương Sinh và Lục Hợp Hóa Nhất, lợi hại nhất trong Di Lạc Thần Công. Bọn thủ hạ của Đại Lượng không đề phòng chút nào thì làm sao mà chống cự nổi hai thế Giáng Long Phục ấy?

Một tên trong bọn lớn tiếng nói:

- Chúng ta mau liền tay phản công đi! Bằng không thì không kịp đâu!

Lúc ấy bọn môn hạ của Đại Lượng mới tỉnh ngộ, mười mấy tên cùng đứng tụ ở một bên nên giơ chưởng lên chống đỡ, hợp sức mười mấy người lại để phản công kinh lực nặng như khoảng núi đè xuống kia.

Đang lúc ấy bỗng có một tiếng cười nhạt, bọn thủ hạ của Đại Lượng cảm thấy có một ám khí rất nhỏ bắn trúng người, tên nào tên nấy đau đến mặt biến sắc rồi đâm đầu ù té chạy toán loạn, chỉ thoáng cái mất dạng ngay.

Lạc Dương định đuổi theo nhưng Phụng Anh đã rí tai ngăn cản và nói rằng:

- Chúng đã bị trúng phải thấu cốt độc trâm của thiệp rồi, không chết cũng thành phế vật, đại ca không cần đuổi theo, chúng ta quay trở lại Miêu Lãnh báo cho Hân lão tiên bối để đề phòng là được rồi.

Nói xong nàng kéo Lạc Dương về phòng. Lạc Dương lắc đầu nói tiếp:

- Chúng ta phải mau dọn sang khách sạn khác, bằng không nếu chúng chưa chết thế nào cũng quay trở lại, chỉ sợ sáng mai đi Miêu Lãnh không kịp thôi.

Phụng Anh trợn trừng mắt lên hờn giận đáp:

- Đại ca quá coi thường Hân lão tiền bối, năm xưa cái tên Miêu Lãnh Song Tiền oai trấn Bắc Hoang, khuyh đảo bốn bề chỉ thua lệnh sư có một chút thôi, chưa chắc Khúc Tĩnh Bình đã thành công được!

Lạc Dương vừa cười vừa đỡ lời:

- Vẫn biết thế nhưng, nếu chúng cứ ra tay thẳng thắn mà tấn công thì còn biết cách tránh né chứ đằng này chúng ra tay tấn công lén thì biết đâu mà đỡ được.

Nói xong, chàng liền dặt tay Phụng Anh nhảy qua bờ tường đi luôn.

Kiểm mãi chàng mới kiểm thấy một đệ tử của Cái Bang, chàng dặn bảo cận kề để y theo lời mình mà thi hành kế hoạch.

Không bao lâu thì trời đã sáng tỏ, Lạc Dương và Phụng Anh lại quay trở lại Vân Vụ Sơn, hai người cỡi hai con ngựa chạy nhanh như bay, không bao lâu đã trông thấy núi Vân Vụ rồi.

Hai người lại thúc ngựa cho chạy thật nhanh hơn nữa, lúc ấy ngựa của hai người đi sâu vào khu núi Vân Vụ mấy chục trượng. Vì cỏ lau mọc cao tận đùi người nên hai con ngựa không sao chạy nhanh được như trước, bắt buộc hai người phải bỏ ngựa mà đi bộ.

Đột nhiên trong rừng rậm có tiếng cười nhạt vọng ra, tiếp theo đó có mười mấy người xông ra bao vây lấy hai vợ chồng Lạc Dương, chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có một mình Trà Độn là chàng biết thôi, còn những người khác chàng đều lạ hết, người nào người ấy thái dương huyệt đều gồ lên rất cao, đủ thấy công lực của họ cao siêu khôn tả và không kém gì Trà Độn.

Chàng kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng: "Xem như vậy lão quý đã tới rồi! Y phải nhiều cao thủ đến như vậy chắc y phải làm cho được mới thôi, như vậy Hân lão tiền bối nguy hiểm lắm".

Nghĩ tới đó chàng đưa mắt nhìn Phụng Anh một cái rồi ra vẻ oán hận vô cùng.

Trà Độn trầm giọng hỏi:

- Hai người tới đây làm chi?

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Người có phải là môn hạ của tiền ti họ Hân của Miêu Lãnh không? Thiếu gia tới đây là muốn đòi lại một món nợ máu.

Chàng với Phụng Anh đều đeo mặt nạ da người, mặt mày trông rất lạnh lùng vô cùng, nên không ai nhận ra được hai người cả.

Trà Độn ngăn người ra giây lát rồi nói:

- Tiếc thay các người đã tới chậm một bước, Hân tiên tử có việc phải đi Nam Hải một phen, nửa năm sau mới về Miêu Lãnh được.

Lạc Dương tỏ vẻ thất vọng, nhìn Phụng Anh và nói:

- Có lẽ mục ta đã hay tin mà cao chạy xa bay rồi!

Nói xong, chàng cười nhạt một tiếng, nhìn Trà Độn mà nói tiếp:

- Chẳng lẽ chúng ta vào tới kho tàng rồi mà lại chịu trở về tay không hay sao? Kiểm người cũng như kiểm mục ta thôi!

Trà Độn ngăn người ra đáp:

- Sao người lại bảo như thế? Lão phu với các người có thù oán gì đâu?

Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:

- Thầy độc ác như vậy thì trò cũng ác độc không kém gì, bây giờ ta phải giết người đi mới nguôi cơn giận phần nào.

Bây giờ Trà Độn mới biết đối phương tưởng lầm mình là bộ hạ của Huyền Vy, nếu không giải thích cho đối phương biết thì cục diện này càng khó xử thêm, nhưng giải thích như thế chẳng hóa ra là mình tỏ ra lép vế hơn hai thiếu niên này hay sao, cho nên y cười nhạt mấy tiếng rồi đáp:

- Hai người chưa xứng đối địch với chúng ta!

- Người không tin thì cứ thử xem?

Một ông già áo xanh ở phía sau Trà Độn bỗng nhảy ra quát lớn:

- Nói nhiều lời thừa với chúng làm chi? Quét dọn chúng để chúng ta còn sớm lên đường chứ!

Nói xong, y giơ song chưởng lên đẩy mạnh một cái liền có luồng gió lạnh buốt xương dồn dập tới.

Phụng Anh thấy vậy cười nhạt một tiếng xông vào trong luồng gió mạnh lạnh buốt ấy, giơ hai tay lên múa một vòng, liền có ánh sáng vàng lóe mắt, thì ra hai tay nàng cầm ngược thanh Kim Kiếm dài chừng hai thước đang nhắm mặt ông già áo xanh tấn công tới.

Thế kiếm của nàng tầm thường nhưng sự thật biến hóa rất thần diệu, nếu không đối địch với nàng thì không sao biết được.

Ông già áo xanh thấy Phụng Anh dám xông vào luồng kinh phong của mình như vậy mà không sợ hãi chút nào, y đã rung mình kinh hãi rồi, tiếp theo đó y lại thấy những con kim xà làm lóe mắt khiến y không sao tránh né được, y càng hoảng sợ thêm.

Tiếp theo đó mọi người chỉ thấy y kêu rú một tiếng thảm khốc rồi ngã ngửa ngay.

Phụng Anh lại trở về chỗ cũ đứng yên, mặt lạnh như băng làm như chưa hề ra tay vậy.

Mọi người thấy mặt ông già áo xanh đã bị kiếm thế rách thành hình chữ Mễ sâu ngập xương, máu chảy đầy mặt, nơi vết hầu còn bị đâm thủng một lỗ, máu tươi cứ ở vết thương đó chảy ra như suối.

Quần tà thấy vậy cả kinh mặt biến sắc.

Trà Độn tức giận khôn tả, râu tóc dựng ngược lên quát lớn:

- Các vị lão sư đừng có nhân từ nữa, mau hợp sức diệt trừ hai tên tiểu bối ác độc này đi!

Quần tà ra tay nhanh thật, kẻ ra chưởng người sử dụng ám khí độc đáo, đều nhắm vào vợ chồng Lạc Dương tấn công tới, oai thế thật kinh người.

Lạc Dương với Phụng Anh đưa mắt nhìn nhau cười một tiếng rồi cùng ra tay phản ứng luôn.

Phụng Anh múa thanh Kim Kiếm như một làn sóng nhắm tứ phía tấn công luôn.

Còn ám khí của quần tà mau như mưa, nhắm Lạc Dương ném tới, ngờ đâu khi tới gần người chàng đều bị rớt xuống đất hết, chàng giơ một ngón tay lên vận tiềm lực nhắm Trà Độn tấn công luôn.

Trà Độn chỉ cảm thấy chưởng lực của mình đẩy ra đều bị phản lại tan một cách vô hình, y hoảng sợ vô cùng vội lui về phía sau.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, giơ năm ngón tay trái lên, chộp luôn cổ tay phải của y.

Trà Độn chỉ cảm thấy khí huyết rạo rục, người tê tái dần, mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Phụng Anh vừa múa kiếm tấn công chưa đầy hai hiệp đã đả thương luôn ba người, nhưng quần tà vẫn cứ tiếp tục tấn công hoài chứ không chịu rút lui.

Đột nhiên trên trời bỗng có một cái bóng đen phi xuống và có một luồng tiềm lực mạnh khôn tả đẩy Phụng Anh lui về phía sau mấy bước.

Bóng đen ấy vừa đứng yên, Lạc Dương đã nhận ra là ai rồi liền kinh hãi kêu la:

- Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình!

Tĩnh Bình không hỏi Lạc Dương và Phụng Anh vội, lại hỏi bộ hạ của mình trước, một ông già áo đen liền kể lại đầu đuôi câu chuyện cho y hay.

Tĩnh Bình nghe xong liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, trợn mắt lên nhìn Lạc Dương hồi lâu rồi đột nhiên tiến lên một bước, mồm thì quát lớn:

- Buông ra!

Y vừa nói vừa giơ chuồng lên phất mạnh một cái.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Chưa chắc đã dễ dàng như thế!

Tay của chàng vẫn giơ lên bảo vệ trước ngực không chịu buông xuống và còn sử dụng bí quyết chữ Ất của Di Lạc Thần Công ra đẩy cho Tĩnh Bình lui về sau một bước, râu tóc bay phấp phới.

Thân hình của Lạc Dương lao đảo hoài, chàng phải đi chéo sang bên hai bước mới đứng được nên chàng cũng phải kinh hoảng thẳm.

Sức lực của hai người quả thật mạnh khôn tả, mười mấy cây thân to bằng miệng bát cũng bị dư kinh của hai người đẩy mất mười mấy cây.

Tĩnh Bình cả kinh bụng bảo dạ rằng: "Tiểu tử này là người của môn phái nào thế? Võ học của y siêu tuyệt lạ thường, nếu không nhân lúc này diệt trừ y đi, sau này thế nào cũng bị tai họa lớn".

Lạc Dương cũng ngấm ngấm nghĩ thầm: "Lão quỷ này võ công quả thật trác tuyệt và âm mưu quỷ kế của y lại càng đáng sợ hơn, không hiểu lão quỷ vừa tới Miêu Lãnh hay là Hân lão tiên bối đã bị y hạ độc thủ rồi?"

Chàng lo âu cho số mạng của Hân Huyền Vy vô cùng.

Lúc ấy Tĩnh Bình oai phong lẫm lẫm lớn tiếng quát hỏi:

- Hai người tới Miêu Lãnh này làm chi?

- Tầm thù!

Chàng chỉ vồn vện trả lời có hai chữ rất gọn.

Tính Bình lại lớn tiếng quát hỏi tiếp:

- Thù hần gì?

- Chẳng lẽ chúng ta tới đây phá khuấy chơi hay sao, Hân Huyền Vy thấy mặt chúng ta sẽ biết chúng ta liền, chẳng hay người là ai? Một tên tay chân của y thị mà cũng còn làm bộ làm tịch đến như thế thật là vô sỉ đến khôn tả.

Tính Bình sầm nét mặt lại giận dữ quát hỏi tiếp:

- Người có biết lão sư là ai không?

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Bất cứ người là ai, ta chỉ biết người là tay chân của Hân Huyền Vy thôi!

Nói xong, chàng đưa mắt ra hiệu cho Phụng Anh bảo nàng lên trên đỉnh núi thăm dò xem Hân Huyền Vy có được bình yên hay không?

Phụng Anh hiểu ý liền tung mình nhảy vượt qua đầu quần tà nhanh như một ngôi sao sa đi luôn.

Tính Bình thấy vậy mặt biến sắc quát bảo tiếp:

- Mụ kia, đi đâu thế?

Nói xong y vội quay đầu đuổi theo luôn.

Lạc Dương cũng gạt Trà Độn sang bên đuổi theo Tính Bình liền.

Tính Bình bỗng thấy trên đầu có một luồng gió lạnh quét qua kinh hãi thầm và nghĩ rằng: "Khinh công và thân pháp của tiểu bối này lại còn nhanh hơn lão phu."

Y vừa nghĩ tới đó đã thấy hai mắt hoa hấn lên và thấy Lạc Dương đứng ngăn cản lối đi rồi.

Y bỗng nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng rú thật dài theo gió đưa tới.

Tính Bình mừng rỡ vô cùng vội giơ song chưởng lên đẩy mạnh vào người Lạc Dương.

Đồng thời người y nhảy chéo sang bên tức thì.

Lạc Dương cảm thấy một luồng gió mạnh như bài sơn đảo hải lấn át tới, liền giơ song chưởng lên chống đỡ, thì nghe tiếng kêu bùng một tiếng thật lớn, cát bụi bay mù mịt, đến khi chàng nhìn kỹ mới hay Tỉnh Bình đã nhảy vào trong rừng rậm đi mất dạng rồi.

Chàng giật mình kinh hãi vội giở khinh công tốt bậc chạy thẳng về phía đỉnh núi, chàng đã giở hết tốc lực khinh công ra đi nhanh như một mũi tên để mong tới chỗ Hân Huyền Vy.

oOo

Phụng Anh chạy thẳng lên trên động của Huyền Vy, nhờ có cây cối um tùm che lấp thân hình, nên không ai trông thấy nàng.

Không bao lâu nàng đã lên đến lưng chừng núi, bỗng nghe thấy bên kia có tiếng nói của hai người vọng xuống, nàng vội dừng chân lại lắng nghe.

Một trong hai người đó hạ thấp giọng xuống nói:

- Sơn chủ đã chuẩn bị rất hoàn toàn, chỉ chờ việc ở Miêu Lãnh này xong xuôi là tiến hành kế hoạch lớn ngay, đến lúc ấy võ lâm sẽ thay đổi hẳn, không hiểu Sơn chủ có thù gì với Hân Huyền Vy mà lần này lại phải đến những một trăm hai mươi cao thủ tới hành sự, mỗi chắc câu chuyện không phải giản dị như chúng ta tưởng đâu!

- Mỗi không biết gì hết, mỗi chỉ biết Sơn chủ bày trận A Tu La định bắt hết sạch những kẻ phản đối mình, trong trận ấy có Ngũ Sắc Tầm Trùng và Kim Tiền Đào Hoa Độc Chướng, ai bị nhiễm phải chất độc đó không ai sống sót nổi và cũng không ai có thể giải cứu được hết, nhưng Huyền Vy là Bách Cô Thánh Thủ, chỉ có một mình bà ta mới có thể giải cứu được hai môn trùng độc và chướng khí ấy mà thôi. Như vậy bà ta có khác gì là gai trong mắt Sơn chủ không nhờ thì chịu sao nổi?

- Năm xưa Hân Huyền Vy được tôn làm trong nhóm Miêu Lãnh Song Tiên, võ công đã luyện tới mức thượng thừa, chưa chắc Sơn chủ chúng ta đã toại nguyện.

- Huynh chưa biết đấy thôi. Sơn chủ sai Thiên Thủ Thần Miêu Vu Tuấn đàn chủ và Hỏa Linh Chân Quân đàn chủ đem một thứ thuốc mới chế ra tên là Tiêu Phách Tán rải rác khắp đỉnh núi, thứ thuốc đó không có sắc cũng không có mùi, khi người phải cũng không hay biết gì hết, chân tay nặng nề, uể oải không còn hơi sức gì cả nhưng chờ tới khi Vu đàn chủ đã làm xong công việc đó rồi sẽ rú lên một tiếng, chúng ta mới sẽ rút lui luôn.

- Thế bây giờ đã rải thuốc độc ấy chưa? Sao chúng ta chưa thấy gì hết?

- Hà... lúc chúng ta được phái tới đây, mỗi người đã được hai viên thuốc giải, chúng ta đã uống một viên, còn một viên để đề phòng.

Phụng Anh nghe tới đó cả kinh thất sắc, lúc này nàng mới biết mình đã hít rất nhiều Tiêu Phách Tán rồi, nếu không thấy hai tên này đối thoại thì mình sẽ bị chết oan chứ không sai, nàng định ra tay tấn công hai tên nọ để cướp lấy thuốc giải, nhưng nàng bỗng nghĩ ra một kế hoạch liền lẳng lặng theo sau hai người đó, nhờ nội công tinh thâm, trong đêm nàng vẫn có thể trông thấy mọi vật, nàng thấy hai đại hán trung niên đang ngồi ở dưới đất, trước mặt có để có một gói đồ nhậu nhẹt và gói đồ sắp ăn hết rồi, bỗng một người lên tiếng nói:

- Sao tôi cảm thấy đầu óc choáng váng như thế này?

Người thứ hai cũng kinh hoảng la lớn:

- Tôi cũng vậy, chúng ta mau lấy thuốc giải ra uống đi

Hai tên ấy vội vàng móc thuốc ra định uống, nhưng chúng đã thấy sau lưng tê tái rồi Phụng Anh nhanh tay cướp luôn hai viên thuốc giải của chúng và bỏ luôn vào mồm nuốt luôn.

Thì ra Phụng Anh đã giở tuyệt học hư không điểm huyết nhắm yếu huyết ở sau ót của chúng, điểm cho mỗi tên một cái.

Điểm huyết như vậy rất khó, phải điểm như thế nào cho vừa đúng mức, nếu quá nặng thì đối phương sẽ lăn ra chết giắc tức thì, như vậy làm sao mà biết được thuốc ở trong người của chúng viên nào là thuốc giải, nếu điểm quá nhẹ chỉ sợ chúng hay biết thì phiền khôn tả.

Nàng uống thuốc giải xong thì nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng kêu rú vang động trời xanh, nàng biết ngay đó là tiếng kêu rú của môn hạ của Hân Huyền Vy, chắc chúng đã bị đánh lén rồi nên càng vội phi thân lên trên đỉnh núi tức thì.

Tiếng rú đó chưa dứt, Phụng Anh đã phát giác có nhiều bóng người cũng đang phi thân lên trên đỉnh núi, nàng đoán chắc những bóng người đó thế nào cũng là thuộc hạ của Tỉnh Bình, Phụng Anh nhờ thân pháp rất nhanh nên cố vượt qua bọn người của Đại Lượng, chưa chắc chúng đã biết là mình.

Phụng Anh ẩn núp ở trong bụi cây chỗ cạnh cửa động im hơi lặng tiếng, nàng thấy chín cái bóng lướt vào trong động, một lát sau chín cái bóng ấy lại quay trở ra, một tên trong bọn tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Lạ thật, tại sao chỉ thiếu có một mình Hân Huyền Vy thôi? Hỏi môn hạ của y thị thì không biết y thị đi đâu, bọn đệ đã giở thủ pháp Thất Âm Tảo Hồn tuyệt độc ra tra hỏi người đó chết đi sống lại mà cũng trả lời là không biết! Vì vậy mới tin là y nói thật bằng không môn thủ pháp ấy người xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi huống hồ là tên đó.

Người thứ hai đáp:

- Hiền đệ nói rất phải, bây giờ chỉ còn một cách là lục soát lại núi này một lần nữa, nếu mỗ đoán không sai, Hân Huyền Vy không ngờ mình tới đây, chắc đang ở trong bốn sơn ngấm phong cảnh, lúc ta lên bắt y thị thì y thị hãy còn đang đi ở giữa đường, chúng ta cứ khám xét kỹ lưỡng chắc thế nào cũng tìm thấy, để khi Sơn chủ tới đây chúng ta khỏi bị khiển trách.

- Phải, chúng ta nên đi khám xét ngay mới được!

Thế rồi chúng để cho hai người canh gác cửa động, còn lại thì chia nhau đi khám xét.

Bỗng có một người lướt tới trước cửa động trầm giọng hỏi:

- Sơn chủ đã tới chưa?

- Thưa Vu Đàn chủ, Sơn chủ chưa tới!

Không cần phải nói rõ, Phụng Anh cũng biết người vừa tới đó là Vu Phục rồi. Vu Phục ngẫm nghĩ giây lát và nói tiếp:

- Sao lại chỉ thiếu có một mình mụ Hân Huyền Vy thôi? Thật là không ngờ, nếu Sơn chủ đã tới thì các người hãy rú lên một tiếng dài hai tiếng ngắn để cho Đàn chủ biết mà tới đây gặp Sơn chủ!

Y nói xong, liền quay mình đi luôn, chỉ trong thoáng cái đã mất dạng.

Phụng Anh thấy cơ hội hiếm có, vội giơ tay ra hư không điểm vào hai yếu huyệt của hai tên đứng canh gác ở đó.

Hai người nọ kêu hự một tiếng rồi ngã gục xuống đất ngay.

Phụng Anh nhẩy ra khám túi chúng lấy viên thuốc giải rồi lấy con dao độc hóa huyết của Lạc Dương tặng cho đâm cho chúng mỗi tên hai nhát.

Chỉ trong nháy mắt cả hai tên ấy đều hóa thành hai đồng nước vàng.

Nàng kinh hãi thâm, không ngờ con dao này lại độc đến như thế. Trong người Lạc Dương có hai con dao như vậy, chàng đưa cho Phụng Anh một con để phòng thân.

Lúc ấy nàng định lướt vào trong động, bỗng biến sắc mặt, vội quay trở ra ẩn núp vào chỗ cũ.

Quả nhiên, giây phút sau đã có một cái bóng người cao lớn vạm vỡ trước cửa động Phụng Anh đã nhận ra người này chính là Khúc Tĩnh Bình.

Nàng chỉ thấy tên ma đầu ấy tỏ vẻ kinh ngạc nhìn quanh một vòng rồi lẩm bẩm tự nói:

- Lạ thật, sao ở đây không có ai canh gác thế này, chẳng lẽ lại có chuyện gì không hay xảy ra rồi chăng?

Y dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đi vào trong động ngay.

- o O o -